हूतो ह वै नामैषः । तं वा एतं दशहूतꣳ सन्तम् । दशहोतेत्याचक्षते परोक्षेण । परोक्षप्रिया इव हि देवाः" [१] इति । यदेतज्जगत्कारणं परं ब्रह्म, तदेतदादिसृष्टावात्मन्वज्जीवात्मोपेतं होतृमन्त्राभिमानिदेवतानां शरीरमसृजत । तत्सृष्ट्वा चानन्तरमनेन जीवात्मना सम्पद्ये सङ्गतो भवेयमिति विचार्य्य तं जीवात्मानमुद्दिश्य आत्मन्निति सम्बोध्याऽऽमन्त्रितवान् । द्विरुक्तिर्बहुर्था । बहुकृत्व आहूतवानित्यर्थः । एवं ब्रह्मण्याकूयति सति दशमे पर्य्याये समाहूतो जीवात्मा प्रत्यशृणोत् । भो इति प्रत्युत्तरं दत्तवान् । तावता तस्य दशहोतेति नाम सम्पन्नम् । सोऽयं वस्तुतो दशहूत एव । एतमेव वास्तवं नामविशेषमाच्छाद्य अपरेण वर्णान्तरव्यवहृतेन दशहोतेतिनाम्ना व्यवहरन्ति । यस्माद्देवाः पूज्याः पित्राचार्य्यादयः स्वकीये वास्तवं नाम परित्यज्य हे आचार्य्येत्यादौ परोक्षेणाह्वानं कुर्व्वन्ति । तस्माद्युक्तः परोक्षनामव्यवहारः ॥

अथ सप्तहोत्रादिनामप्रवृत्तिं दर्शयति । "आत्मन्नात्मन्नित्यामन्त्रयत । तस्मै सप्तमꣳ हूतः प्रत्यशृणोत् । स सप्तहूतोऽभवत् । सप्तहूतो ह वै नामैषः । तं वा एतꣳ सप्तहूतꣳ सन्तम् । सप्तहोतेत्याचक्षते परोक्षेण । परोक्षप्रिया इव हि देवाः । आत्मन्नात्मन्नित्यामन्त्रयत । तस्मै षष्ठꣳ हूतः प्रत्यशृणोत् । स षड्ढूतोऽभवत् [२] । षड्ढूतो ह वै नामैषः । तं वा एतꣳ षड्ढूतꣳ सन्तम् । षड्होतेत्याचक्षते परोक्षेण । परोक्षप्रिया इव हि देवाः । आत्मन्नात्मन्नित्यामन्त्रयत । तस्मै